

Sygn. akt XI W 5669/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 lutego 2019 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie XI Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Łukasz Biliński

Protokolant: Karolina Kowalczyk

Bez udziału oskarżyciela publicznego

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 12 lutego 2019 roku w W.

sprawy **P. B.**

syna C. i J.

urodzonego dnia (...) w L.

obwinionego o to, że:

w dniu 18 kwietnia 2017 r. około godziny 08:16 w W. w ruchu lądowym na drodze publicznej na skrzyżowaniu ulic (...) / W. naruszył zasady przewidziane w art. 3 ust. 1 Pord, w ten sposób, że kierując rowerem marki C., nie zachował należytej ostrożności podczas wjeżdżania na przejazd dla rowerów, w wyniku czego doprowadził do zderzenia z samochodem marki M. o nr rej. (...), czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym,

tj. o czyn z art. 86 § 1 kw w zw. z art. 3 ust. 1 Ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2017 r., poz. 128, z późn. zm.),

I. obwinionego **P. B.** uniewinnia od popełnienia zarzucanego mu czynu;

II. na podstawie art. 616 § 1 pkt 2 kpk w zw. z art. 121 § 1 kpw zasądza od Skarbu Państwa na rzecz obwinionego P. B. kwotę 360 (trzysta sześćdziesiąt) złotych, tytułem zwrotu kosztów ustanowienia w sprawie obrońcy;

III. na podstawie art. 119 § 2 pkt 1 kpw określa, że koszty postępowania ponosi Skarb Państwa.

Sygn. akt XI W 5669/17

UZASADNIENIE

P. B. został obwiniony o to, że w dniu 18 kwietnia 2017 roku około godziny 08:16 w W. w ruchu lądowym na drodze publicznej na skrzyżowaniu ulic (...) / W. naruszył zasady przewidziane w art. 3 ust. 1 Pord, w ten sposób, że kierując rowerem marki C., nie zachował należytej ostrożności podczas wjeżdżania na przejazd dla rowerów, w wyniku czego doprowadził do zderzenia z samochodem marki M. o nr rej. (...), czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym, tj. o wykroczenie z art. 86 § 1 kw w zw. z art. 3 ust. 1 Ustawy Prawo o ruchu drogowym z dn. 20.06.1997 r. (Dz. U. z 2017 roku, poz. 128 ze zm.).

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego w toku rozprawy głównej Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 18 kwietnia 2017 roku około godziny 08:16 w W. P. B. kierował swoim rowerem marki C. po drodze przeznaczonej dla rowerów. Dojeżdżając do skrzyżowania ul. (...) z ul. (...) świeciło się światło zielone zarówno dla pieszych, jak i dla rowerzystów. W tym samym czasie A. T. kierował samochodem marki M. o nr rej. (...) poruszając się ul. (...) od Pl. (...), który dojeżdżając do ul. (...) zatrzymał się przed przejściem dla pieszych z uwagi na światło czerwone, po czym gdy zapaliła się zielona strzałka sygnalizująca skręt w prawo, zaczął wykonywać manewr skrętu w prawo przejeżdżając przez przejście dla pieszych i drogę dla rowerów, na skutek czego doszło do zderzenia roweru wjeżdżającego na przejazd dla rowerów kierowanego przez P. B. i samochodu marki M. o nr rej. (...) kierowanego przez A. T..

Warunki pogodowe w tym dniu były słabe, padał deszcz ze śniegiem, a nawierzchnia była śliska.

Na miejsce zdarzenia drogowego została wezwany patrol Policji w osobach mł.asp. J. R. i asp. D. M., którzy przystąpili do wykonywania czynności, m.in. ustalili relacje uczestników zdarzenia, przystąpili do oględzin samochodu i roweru, a także sprawdzili stan trzeźwości uczestników zdarzenia (wynik dla każdego z nich 0,00 mg/l).

Zgodnie z relacjami obojga uczestników zdarzenia, funkcjonariusze Policji ustalili winę A. T., który nie zachował należytej ostrożności, wobec którego został ostatecznie wydany wyrok nakazowy z dnia 4 kwietnia 2018 roku w sprawie o sygn. akt XI W 5670/17.

W wyniku przeprowadzenia oględzin w pojeździe marki M. o nr rej. (...) ujawniono otarcia lakieru prawych tylnych drzwi w dolnej części, otarcia lakieru na nakładce prawego progu pod tylnymi drzwiami oraz otarcia lakieru tylnego prawego błotnik między tylnym kołem a tylnymi drzwiami, natomiast w wyniku przeprowadzenia oględzin roweru marki C. ujawniono odkształcone przednie koło.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: wyjaśnień obwinionego (zapis audiowizualny rozprawy z dnia 12 lutego 2019 roku znajdujący się na płycie CD k. 82), częściowo zeznań świadków J. R. (k. 16-19) i A. T. (k. 23-24v), notatki urzędowej (k. 1-2v), szkicu z miejsca zdarzenia (k. 3), protokołów z przebiegu stanu trzeźwości (k. 8-9), protokołów oględzin (k. 10 i 11), wydruków fotografii (k. 31-38), odpisu wyroku nakazowego z dnia 4 kwietnia 2018 r. w sprawie o sygn. akt XI W 5670/17 (k. 84).

Obwiniony tak w toku postępowania wyjaśniającego nie przyznał się do popełniania zarzucanego mu czynu i odmówił składania wyjaśnień (wyjaśnienia k. 40-41)

Obwiniony przesłuchany przed Sądem w dniu 12 lutego 2019 roku również nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, iż tego dnia pogoda była słaba, padał deszcz ze śniegiem. Wskazał, iż jadąc rowerem po drodze dla rowerów ulicą (...) w kierunku R. (...) na skrzyżowaniu z ul. (...) miał zielone światło. Podał, że widział po lewej stronie czarny samochód marki M., który zatrzymał się przed przejściem dla pieszych. Obwiniony zbliżając się do przejścia dla pieszych wraz z drogą dla rowerów zwolnił, po czym samochód marki M. nagle ruszył, w związku z czym nie zdążył on wyhamować roweru, żeby uniknąć zderzenia. Obwiniony oświadczył, że to nie było zderzenie, tylko dotknięcie, a szkoda jaką poniósł to naprawa scentrowanego koła w kwocie 20 zł, zaś samochód był otarty ale nie miał żadnych wgnieceń. Wyjaśnił, że nie udało mu się nagrać całego zdarzenia. Wskazał, iż po uderzeniu z samochodu wyszedł młody mężczyzna, który przyznał, że jechał korzystając z zapalanej zielonej strzałki, po czym została wezwana Policja na miejsce zdarzenia. Wskazał też, że funkcjonariusze Policji potwierdzili wymuszenie pierwszeństwa przez kierującego samochodem, zaproponowali mu mandat i zabrali prawo jazdy. Oświadczył, iż wniosek o ukaranie skierowany przeciwko jego osobie to tylko rewanż ze strony policjanta. Wskazał, że mocno hamował, a gdyby jechał szybciej to mógłby wpaść do środka samochodu, wybijając przy tym szybę. Odpowiadając na pytania wyjaśnił, iż jego rower ma wspomaganie elektryczne, jednakże maksymalna prędkość z udziałem takiego urządzenia wynosi ok. 20 km/h, a nadto wskazał, że hamował z uwagi na możliwość przecięcia drogi dla rowerów przez pieszych. Wyjaśnił, że całe zdarzenie miało charakter dynamiczny, a kierujący pojazdem nie zatrzymał się przed przejazdem dla rowerów w związku z czym uderzył w tylne prawe drzwi. Obwiniony nie zgodził się z zeznaniami świadka J. R. odnośnie warunków

pogodowych, a także z zeznaniami świadka A. T. odnośnie prowokującego zachowania (zapis audiowizualny rozprawy z dnia 12 lutego 2019 roku znajdujący się na płycie CD k. 82).

Sąd zważył, co następuje:

Wyjaśnienia obwinionego Sąd uznał za wiarygodne, albowiem korespondują one z pozostałym również ocenionym, jako wiarygodny materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie.

Sąd obdarzył częściowo walorem wiarygodności zeznania świadka A. T.. Świadek w sposób szczegółowy opisał zdarzenie z dnia 18 kwietnia 2017 roku, w którym również był uczestnikiem, przy czym przedstawił, iż zachował należytą ostrożność, co jest sprzeczne z wyjaśnieniami obwinionego, a nadto zasadami logiki. Gdyby bowiem faktycznie świadek zachowywał się ostrożnie, to mając na uwadze, iż korzystał z warunkowej możliwości skrętu w prawo, przepuściłby wcześniej wszystkich pieszych, rowerzystów którzy byli lub przed przejściem (przejazdem rowerowym). Nie doszło by więc do kolizji z udziałem obwinionego, bowiem obwiniony przejechałby przed samochodem świadka. Należy wskazać, iż funkcjonariusze Policji już na miejscu zdarzenia słusznie uznali A. T. za odpowiedzialnego za kolizję, nakładając na niego mandat. Wobec odmowy przyjęcia mandatu został wydany wobec niego wyrok nakazowy przez tut. Sąd w sprawie o sygn. akt XI W 5670/17. Nie mają żadnego znaczenia dla niniejszej sprawy zeznania świadka odnośnie zachowania obwinionego, mający charakter prowokacyjny, albowiem w ostateczności i tak został wezwany na miejsce patrol Policji. W pozostałym zakresie zeznania uznaje się za wiarygodne, co do samego zdarzenia i jego skutków, są one jasne, logiczne i konsekwentne nadto zgodne z zasadami doświadczenia życiowego.

W ocenie Sądu zeznania świadka J. R., który jako funkcjonariusz Policji uczestniczył w przeprowadzaniu interwencji na miejscu zdarzenia, Sąd uznał za wiarygodne w części. Sprzeczna była jedynie okoliczność warunków pogodowych, albowiem świadek zeznał, iż panowały dobre warunki drogowe, jezdnia była sucha, średnie natężenie ruchu kołowego, co przeczy wyjaśnieniom obwinionego, jak również protokołowi oględzin samochodu i wydrukowi fotografii, w których jednoznacznie została uwidoczniona mokra nawierzchnia. Przedmiotowa sprzeczność może winać z faktu, iż funkcjonariusze Policji przeprowadzają wiele interwencji tego rodzaju, a przy sporządzaniu protokołu z zeznań korzystali ze wzorów omyłkowo nie zmieniając warunków pogodowych.

Sąd dał wiarę dowodom ujawnionym na rozprawie w postaci: notatki urzędowej (k. 1-2v, 13), szkicu z miejsca zdarzenia (k. 3), protokołów z przebiegu badania stanu trzeźwości (k. 8-9), protokołów oględzin (k. 10, k.11), wydruku kopii paragonu fiskalnego (k. 22), wydruków fotografii (k. 31-38), informacji z rejestru wykroczeń drogowych (k. 73), danych z K. (k. 75-77) oraz wyroku nakazowego z dnia 4 kwietnia 2018 r. (k.84) Dokumenty te zostały sporządzone zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa, przez uprawnione do tego osoby i instytucje. Sąd z urzędu nie dostrzegł powodów, dla których należałoby odmówić im wiarygodności i mocy dowodowej.

Czyn z art. 86 § 1 kw popełnia ten, kto na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub w strefie ruchu, nie zachowując należytej ostrożności, powoduje zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Karą przewidzianą w treści w/w przepisu za popełnienie tego wykroczenia jest kara grzywny. Warunkiem odpowiedzialności za wykroczenie z art. 86 § 1 kw jest, aby uczestnik ruchu nie zachował należytej ostrożności i tym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym.

W niniejszej sprawie kluczową kwestią było, zatem ustalenie, czy materiał dowodowy zgromadzony w niniejszej sprawie pozwala zarzucić obwinionemu czyn, będący wykroczeniem z art. 86 § 1 kw. W opisie zarzucanego czynu oskarżyciel stwierdził, że P. B. kierując rowerem marki C. w ruchu lądowym na drodze publicznej na skrzyżowaniu ulic (...)/ W. nie zachował należytej ostrożności podczas wjeżdżania na przejazd dla rowerów, w wyniku czego doprowadził do zderzenia z samochodem marki M. o nr rej. (...), czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym.

Sąd, dokonując analizy całokształtu materiału dowodowego zebranego w sprawie doszedł do przekonania, iż nie pozwala on na przypisanie obwinionemu winy w zakresie postawionego mu zarzutu.

Należy w tym miejscu podkreślić, iż przepisy z art. 27 ust. 1a Ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym wyraźnie wskazują, że kierujący pojazdem, który skręca w drogę poprzeczną, jest obowiązany zachować szczególną ostrożność i ustąpić pierwszeństwa rowerzyście jadącemu na wprost po jezdni, pasie ruchu dla rowerów, drodze dla rowerów lub innej części drogi, którą zamierza opuścić. Powyższy przepis, oznacza, że kierujący pojazdem, który zbliża się do przejazdu dla rowerzystów, jest zobligowany do zachowania szczególnej ostrożności. Ponadto jest zobowiązany ustąpić pierwszeństwa rowerowi znajdującemu się na przejeździe. Przejazd dla rowerzystów, zgodnie z art. 2 pkt 12 w/w ustawy, to powierzchnia jezdni lub torowiska przeznaczona do przejeżdżania przez rowerzystów, oznaczoną znakami drogowymi D-6a „przejazd dla rowerzystów” lub D-6b „przejście dla pieszych i przejazd dla rowerzystów”. Kierujący pojazdem zbliżający się do miejsca oznaczonego znakiem D-6a albo D-6b jest obowiązany zmniejszyć prędkość tak, aby nie narazić na niebezpieczeństwo rowerzystów znajdujących się w tych miejscach lub na niewjeżdżających (§ 47 ust. 2-4 Rozporządzenie Ministra Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji w sprawie znaków i sygnałów drogowych).

Zielona strzałka podczas czerwonego światła (sygnalizator S-2) oznacza warunkowe pozwolenie na wjazd za sygnalizator. Warunek jest taki, że należy **ustąpić pierwszeństwa** wszystkim innym uczestnikom ruchu. W szczególności chodzi o pieszych, dla których w tym momencie nadawany jest sygnał zielony oraz o pojazdy poruszające się po prostopadłej drodze, również zgodnie z zielonym sygnałem. Zielona strzałka nie jest bowiem zielonym światłem! Obowiązkiem kierującego pojazdem, gdy nadawana jest zielona strzałka, jest zatrzymanie się przed sygnalizatorem, co wynika z prawdopodobieństwa, że na przejściu dla pieszych (za sygnalizatorem) znajdują się osoby przechodzący przez jezdnię. Zatrzymanie się konieczne jest również dlatego, że osoby te mogą być zasłonięte przez inne pojazdy np. te stojące obok, na pasie ruchu na wprost lub w lewo. Kontynuacja jazdy możliwa jest dopiero wówczas, gdy kierowca upewni się, że jego manewr nie stworzy zagrożenia dla innych uczestników ruchu. Kolejne zatrzymanie może nastąpić wówczas, gdy kierujący dojedzie do drogi poprzecznej. Tam również musi ustąpić pierwszeństwa. Powyższe rozważania wynikają wprost z obowiązujących przepisów - § 96 Rozporządzenia Ministra Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji w sprawie znaków i sygnałów drogowych (Dz.U.2002.170.1393), gdzie wskazano „Znaczenie sygnałów świetlnych nadawanych przez sygnalizator S-2:

1. Nadawany przez sygnalizator S-2 sygnał czerwony wraz z sygnałem w kształcie zielonej strzałki oznacza, że dozwolone jest skręcanie w kierunku wskazanym strzałką w najbliższą jezdnię na skrzyżowaniu, z zastrzeżeniem ust. 3.
2. Sygnał w kształcie zielonej strzałki, nadawany przez sygnalizator S-2, zezwalający na skręcanie w lewo, zezwala również na zawracanie z lewego skrajnego pasa ruchu, chyba że jest to zabronione znakiem B-23.
3. Skręcanie lub zawracanie, o których mowa w ust. 1 i 2, jest dozwolone pod warunkiem, że kierujący **zatrzyma się przed sygnalizatorem i nie spowoduje utrudnienia ruchu innym jego uczestnikom**”.

Obowiązki rowerzysty wynikają z art. 33 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym, zgodnie z którymi, kierujący rowerem jest obowiązany korzystać z drogi dla rowerów lub pasa ruchu dla rowerów, jeśli są one wyznaczone dla kierunku, w którym się porusza lub zamierza skręcić. Kierujący rowerem, korzystając z drogi dla rowerów i pieszych, jest obowiązany zachować szczególną ostrożność i ustępować miejsca pieszym.

Zaznaczyć należy, że na podstawie ustawy o zmianie ustawy - Prawo o ruchu drogowym oraz ustawy o kierujących pojazdami z dnia 1 kwietnia 2011 r. (Dz.U. Nr 92, poz. 530) doszło do zmiany treści ww. art. 33. Nowelizacja doprowadziła bowiem **do uchylecia art. 33 ust. 4**, który stanowił, iż na przejeździe dla rowerzystów, kierującemu rowerem zabrania się zarówno wjeżdżania bezpośrednio przed jadący pojazd, jak i zwalniania lub zatrzymywania się bez uzasadnionej przyczyny. Dokonana zmiana doprowadziła do faktycznego zwiększenia odpowiedzialności kierujących pojazdem mechanicznym za bezpieczny przejazd rowerzystów, po przejeździe dla rowerów.

Biorąc pod uwagę powyższe rozważania prawne, jak również stan faktyczny, należy wskazać, iż to kierujący samochodem winien zachować należyłą ostrożność w chwili, gdy ma on czerwone światło i strzałkę zieloną uprawniającą do skrętu, a w szczególności winien się zatrzymać dwukrotnie, a nie jednokrotnie jak to uczynił świadek

A. T., będący również uczestnikiem zdarzenia, kierując samochodem marki M. o nr rej. (...). Obwiniony w niniejszej sprawie zachował ostrożność, albowiem zwolnił dojeżdżając do przejścia dla pieszych i drogi dla rowerów, uważając przy tym na pieszych, a zatem zachował się zgodnie z dyspozycją art. 33 Ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym.

Mając na uwadze wszystkie powyższe okoliczności, Sąd stwierdził, że obwiniony nie spowodował zagrożenia w ruchu drogowym, w związku z czym uniewinnił P. B. od popełnienia zarzucanego mu czynu. Stan zagrożenia powstał na skutek braku ostrożności po stronie A. T., który miał obowiązek umożliwić bezpieczny przejazd obwinionemu. Przepisanie odpowiedzialności obwinionemu musiałyby się dokonać z oczywistym naruszeniem art. 33 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym.

Na podstawie art. 616 § 1 pkt 2 kpk w zw. z art. 121 § 1 kpw Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz obwinionego P. B. kwotę 360 (trzysta sześćdziesiąt) złotych, tytułem zwrotu kosztów ustanowienia w sprawie obrońcy z uwagi na uniewinnienie.

Sąd, na podstawie art. 118 § 2 kpw, w związku z wydaniem wyroku uniewinniającego, określił, że koszty postępowania w sprawie ponosi Skarb Państwa.